

הינתנות
הכוח הריבוני
לחוקים
המדינתיים

סברה רביעית, הסותרת את טבע המדינה, היא זו "שמי אשר לו הכוח הריבוני נתון לחוקים המדינתיים". אמת היא, שכל הריבוניים כולם נתונים לחוקי הטבע, כי חוקים אלה הם אלוהיים ושום אדם ושום מדינה לא יוכלו לבטלם. אבל אין הריבון נתון לחוקים שהוא עצמו (דהיינו, המדינה) עשה. שכן להיות נתון לחוקים הוא להיות נתון למדינה, דהיינו לנציג הריבוני, כלומר לעצמו; וזו אינה נתינות לחוקים, אלא חירות מן החוקים. הטעות הזאת, באשר היא מעמידה את החוקים מעל לריבון, היא גם מעמידה שופט מעל לריבון וגם כוח להענישו, ובכך עושים ריבון חדש; ושוב מאותו הטעם גם ריבון שלישי שיעניש את השני וחוזר חלילה עד אין סוף – עד לתוהו במדינה ולהתפרקותה.